

1990. október 4. – **Az egykori dübörgő, maszkot-sisakor viselőötös fogat napjainkra megkomolyodott.**

A zenéjük kemény maradt, de igényesebbé vált. Olyan a hangulat, mint az egykori majálisokon: zászlók lobognak és léggömbök szállnak. Persze van némi különbség: ezek a zászlók nem egy-színűek, hanem trikolórok, s a léggömbök pedig tulajdonképpen egészen más célt szolgálnak... AIDS-ellenes kampány zajlik éppen. Férfibulin vagyunk, bár a gyöngébbik nem is képviselteti magát fiús tagjaival. Már az első dallamoknál beindul a közönség óriási hullámmal. Mindenkinek remeg a gyomra a hangfalak energiájától, villognak a kékeszöld fények, kemény fejbólintással indít a húros-hármas. „Szép jó estét rockerek, barátaim” - köszönt bennünket Kalács. Metál az ész, extázis, anarchia, neurózis és depresszió. Peregnék a szavak és az események, sorjáznak a dalok, a hőség és a páratartalom üvegházi.

A Tépett madár és a Gyűlöllek után jön a Vallomás: „Hadd jelentsem be az örömhírt, a kommunista rendszer az utolsókat rúgja...” Ezzel szemben: Amíg a Föld kerek, mindig lesznek rockerek - hallatszik a tömeg hangja. „Gyönyörű a hangotok - szól a dicséret a színpadról. - Magyarország megérdemel egy vastapsot”. Pokolgép-himnusz, gyertyák gyúlnak, itt és most. Nagyfi Laci szép szólóját halljuk. Siker, dübörgés, szavalókórus - „Gép-gép-gép-Pokolgép.” „Szeretném, hogy minden olyan gyerek megszülessen, amelyik megfogant! Ne legyen abortusz!” — halljuk.

És ne legyenek a háborúnak se gyermekei, akik labdát sohasem foghattak.

Dal azokért, akik még itt kellene, hogy legyenek közöttünk, a több ezer fiatalos magyar öngyilkosért. Mindhalálig R&R, az Elátkozott nemzedékért. Mindenki térdel. Aztán egy felhívás az apák nemzedékéhez címezve: Ne bánts a fiút!

A sokunknak kedves emlékekkel, a Fekete bárány koncert felidézésével búcsúznak a gépészek: Testemen a jel!

A zenekaron, a közönségen nem múlt, s ha a technika is jól működött, nagyszerű koncertlemezt hallgathatunk nemsokára. Z.Z.